

## Bilag.

Fællesrepræsentationen  
for  
De danske Sparekasser.

København, den 1. Maj 1940.

Til Justitsministeriet.

Som det formentlig vil være det høje Justitsministerium bekendt, har Indenrigsministeriet et Lovforslag under Overvejelse, der tager Sigte paa en Ændring i Lov Nr. 362 af 16. December 1933, hvorefter der paa ny skulde aabnes Mulighed for gennem Bevilling at opnaa en højere Rente end 5 pCt. for Laan mod Pant i fast Ejendom. I en saadan Ændring vil Landets Sparekasser være i høj Grad interesserede, idet de siden 1. September 1939 stedfundne meget betydelige Udtræk af Sparekasserne har gjort det nødvendigt for Flertallet af disse at forhøje Rentesatsen for Indlaan paa Opsigelse med  $\frac{1}{2}$  pCt. til  $4\frac{1}{2}$  pCt., en Forhøjelse, der imidlertid ikke vil kunne bæres af Sparekasserne uden en Forhøjelse af Udlaansrenten — i langt den overvejende Grad for Udlaan mod sekundær Sikkerhed —, hvorved Rentesatsen for Udlaan mod Pant i fast Ejendom i særdeles mange Tilfælde vil naa noget op over 5 pCt., dog næppe over  $5\frac{1}{2}$  pCt.

En saadan nødvendig og — som det synes — rimelig Forhøjelse af Udlaansrenten vil en Kreditor imidlertid i visse Tilfælde kunne faa Vanskelighed med at gennemføre, saafremt den nugældende Henstandslovgivning fortsættes uforandret, idet en Kreditor gennem denne Lovgivning vil være berøvet det eneste Middel, han er i Besiddelse af, til at opnaa sit rimelige Formaal, nemlig Adgangen til at sige Laanet op. Den hele Henstandslovgivning vil derigennem af Debitor kunne gives en Rækkevidde, der næppe har været den tilsigtede, nemlig at fastlægge uforandrede Rentesatser, idet Formaålet med Henstandslovgivningen jo hidtil alene har været den at sikre Debitor mod Opsigelse af selve Laanet, medens Spørgsmaalet om Rentesatsens Højde har været overladt til Lovgivningen om Rentebevillinger.

Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser tillader sig derfor ærbødigt at henstille til det høje Justitsministerium at ville medtage ogsaa disse Betragtninger i de Overvejelser, der knytter sig til den endelige Gennemførelse af Lovforslag Nr. 107 om Ændring i Lov Nr. 73 af 11. Marts 1933 om Betalingshenstand for Ejere af Landbrugs- og Skovejendomme, Fiskere m. fl. Fællesrepræsentationen finder det kun rimeligt, at den i den hidtidige Henstandslovgivning indeholdte Uopsigelighed under de nuværende Forhold forlænges et Aar fra 11. Juni Termin 1940 at regne. Men man tillader sig at henstille, at der samtidig hermed gennemføres en Tilføjelse til Lov Nr. 73 af 11. Marts 1933 om Betalingshenstand, en Tilføjelse, der efter Fællesrepræsentationens Opfattelse passende vil kunne indsættes som et nyt 5te Stykke i denne Lovs § 1, og som f. Eks. kunde lyde saaledes: Retten kan bestemme som Betingelse for Uopsigeligheden, at den i Pantebrevet stipulerede Rente forhøjes. Saadan Bestemmelse kan for laangivende Institutioners Udlaan meddeles under eet.

P. Fs. V.

Winkel Smith.

Otto Himmelstrup.